

Sněm První:

NEMETHON

MARTIN KULICH

© Martin Kulich, 2025

Všechna práva vyhrazena.

Tato kniha vznikla s láskou a radostí. Budu moc rád, když se o ukázky z ní podělíte - sdílení citátů nebo fotek částí knihy je vítané, ideálně s uvedením názvu knihy.

Prosím nešířte celou knihu nebo její větší části bez předchozího souhlasu.

Toto své první dílo věnuji právě Vám, čtenářům.

Nesmírně si vážím Vašeho zájmu a doufám, že Vás tato kniha provede stejně zajímavou poutí, jakou byla pro mě samotného.

*Každé slůvko zpětné vazby, sdílené na portálech **Goodreads** či **Databáze knih**, pomůže formovat mou budoucí tvorbu, nasměrovat pokračování příběhů ze světa série Sněm i další projekty.*

*Za grafiku děkuji své ženě,
za korekci děkuji svému kolegovi Lukášovi,
všem betačtenářům děkuji za skvělé připomínky.*

Mundus

Finis Terrae

Tarra Ignota

Aegyptas

Græcie

Loci Ignoti

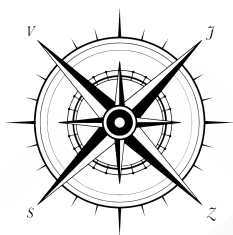
Mangérie

Mitrie

Gelbaie

Agalie

Bretonum

PROLOG

13. ČERVENCE, 48 L. PŘ. Z., CAPUT MUNDI

Nekonečný křik zmožené, potem potřísněné Aurélie konečně utichl, když jej vystřídal pláč a nařikání malého novorozeného chlapce, jenž od ní byl ihned odnášen. Matce zatrnulo ve strachu o jeho zdraví, když poprvé na okamžik spatřila barvu jeho očí pokřtěnou černým nádechem.

S koncem nekonečně dlouhého porodu a nástupem vyprošené úlevy si náhle uvědomila hrozivě působící spoušť, která se nacházela všude kolem. Kusy látky potřísněné krví a dalšími tekutinami, jež si netroufala určit, ustarané pohledy všech přítomných a zápach táhnoucí se vzduchem dohromady připomínaly malý kus bitevního pole na konci dlouhého, úmorného boje.

Všem v místnosti se ale ulevilo, když felčar přetínající pupeční šňůru potvrdil po zběžné prohlídce zdravou povahu dítěte a přenechal jej zabalené v jemné dece připraveným služebným.

Celý porod začal před východem slunce časně z rána a ztěžka se táhl až do času oběda. Nářky a bědování nebohé Aurélie tak zkomplikovaly spánek celému sousedství.

Třetí dítě mělo být nejen jejím posledním, ale i jediným, na němž záviselo zachování jejího rodu, neboť i samotní kněží potvrdili jeho vyprošené mužské pohlaví.

Kromě jizvy z mladistvého popálení hyzdící levou dlaň byla Aurelia mladá a zdravá. Ve dvaceti letech mělo jít vše jako po másle, ale dítěti se na svět nechtělo. Jako by snad předjímalo útrapy před ním stojící a zkoušky, které se mu život chystal postavit do cesty.

Nářky chlapce postupně utichaly a služebné rozevřely dřevěné robustní dveře vedoucí do ložní místnosti, aby se mohl novorozenec

seznámit nejen se svou vznešenou matkou, ale i se svými dvěma staršími sestrami Minorou a Majorou. Ty toho sice ve svém útlém věku příliš nenamluvily, ba ani nenachodily, ale jakmile jim služebné do místnosti pomohly, okamžiky plné nevinného sourozeneckého zírání mluvily za vše.

V ložnici se rozjasnilo, když otrokyně na povel roztáhla dlouhé závěsy. Mladému chlapci se tak před očima odhalil náznak bohatství vyjádřený majetkem, kterým byla jeho rodina obdařena a požehnána. Mimo zástup služebnictva i otroků, přihlížejících a kmitajících kolem celé události, odkryly paprsky světla nádherné mramorové stěny ohraničené pozlaceným sloupovým a poctěné výstavou mistrovsky malovaných obrazů.

Vzduch v místnosti se rozproudil a pomalu vnášel nádech nového života.

Když Auréliina matka Rutilie poznala na své dceři, že již nabyla zpět několik málo zoufale potřebných sil, vyjádřila netrpělivě velmi očekávanou myšlenku: „Drahá, leč na tobě vidím značnou únavu, je třeba vyslovit jméno tvého prvorozeného syna a představit jej tak světu.“

Její pravdivá slova s sebou nesla nevyčtenou váhu. Narození syna do významného rodu Juliánů znamenalo v Mířské říši velkou událost, neboť již v den svého příchodu na svět získalo dítě postavení a bylo spojeno s předpokladem významné role, která ho v dospělosti měla čekat.

Aurélia se na posteli posunula do sedavé polohy, aby se tak mohla matce a všem ostatním dívat do tváří čelem a zpříma. Její bolesti i vyčerpání musely jít stranou. V očích své matky by si netroufla projevit slabost, natož pak před zraky služebných či otroků. Z matčiny i z otcovy strany se v rodině nesla konzulární tradice a Aurélia byla nyní ženou préтора. Za každých okolností z ní muselo její postavení vyzařovat. Politika byla všude.

S dobrým vědomím mravů s její pozicí spojených tak matce strojeně odpovídala: „Odpust', matko, ale bez svého muže chlapce

nepojmenuji. Je to právo a přednost, kterou mu nemohu odepřít. Kromě toho si přeji, aby to bylo naše společné rozhodnutí. Svět může počkat.“

Aurélia tak znovu projevila svou sílu nejen rozhodným slovem, ale i překonáním odporu svého nyní křehkého těla a zmožených hlasivek. Z jejích pohybů bylo patrné, jak slabě se ve skutečnosti musela cítit, a přesto se nenechala zlomit nátlakem své matky.

Rutilii se tento postoj nezamlouval, což v její tváři, prozrazující vráskami první známky stáří, Aurélia dobře poznala. Přesto však zaznamenala její nelibost jako jediná, protože se matka rozhodla nepokazit zázrak zrození svého vnuka malichernou neshodou. Místo toho si po nepatrném cuknutí v mimice své tváře upravila dlouhé, propletené hnědošedé vlasy a tiše přikývla.

Nakonec pocítila ke svému překvapení i trochu pýchy při pohledu na vítězství své dcery v malém boji mezi její vůlí a ochablým, poslušnost vypovídajícím tělem. Jen matka dokáže rozeznat a pochopit náročnost takového jednání.

Na moment si všichni užívali radost ze šťastné a zdravé rodiny. Většinu překvapilo, že se chlapec narodil již s jedním zubem, což využili k odvedení pozornosti od neobvyklého zbarvení chlapcových očí. Padlo pár vtipů a prázdných řečí, než nastal čas, aby se Aurélia uchýlila k zaslouženému spánku a odpočinku.

Toho dne se na mladého chlapce přišly zeptat či podívat zástupy lidí, chudých i ušlechtilých, prostých i vzdělaných. Přinášeli s sebou dary a přání ke zdraví a štěstí, jiní hráli pod okny na loutny a další zase nosili květiny. Rutilie všechny bez rozdílu přijímala, přestože se někteří přišli jen zalíbit či přiživit na štěstí její rodiny. Nabízela občerstvení, bavila je svou přítomností a snažila se prodat příběh o tom, jak snadný porod pro její dceru byl.

Vystupovala jako důstojná matrona. Pravdou však bylo zejména to, že odmítala představovat vnuka jako bezejmenného. Naznačovalo by to nerozhodnost, pro kterou v rodině nebylo v očích veřejnosti místo.

První věc, kterou Rutilie zařídila těsně po opuštění dceřiny ložnice, bylo však vyslání otroka se zprávou pro chlapcova otce Lauruse. Ten se měl dle zprávy neprodleně dostavit domů a věnovat se rodinným povinnostem.

Rutilie pomalu přemýšlela o tom, že prodá nedochvilného posla gladiátorům za nesplnění jejího požadavku, když ve večerních hodinách rozrazil ten samý otrok vchodovou bránu do rodinného sídla a přidržel ji svému pánovi.

Auréliin manžel byl nižšího vzrůstu a v jeho tváři hnízdila únava nesoucí se jako daň za privilegia náročné pozice. Náplň jeho práce zahrnovala zastoupení konzulů a řešení soudních sporů, kterých nebylo v hlavním městě říše nikdy pomálu.

„Pán domu přišel! Kde mám syna? Chci ho bez otálení vidět! Bohové nás vyslyšeli a požehnali svou přízní!“ vykřikl Laurus z plných plic s nadšením.

Prétor byl oděn v senátorské prošívané tunice s přehozenou půlkruhovou tógou z jemné látky sahající pod kolena a jako obvykle v ruce nesl zápisy ve svitcích ze zasedání. Jeho čistě působící bílý oděv doplňovala zlatá spona ve tvaru vavřínového listu spínajícího šatstvo pod levým ramenem. Dominantním prvkem jeho vzhledu však byly zejména husté hnědé vlasy sahající až po hřbet.

Razil si cestu po svém panství, až jej poprvé spatřil v uvítací hale. Mlčky přistoupil ke své tchyni a prohlížel si chlapce.

„Jak je na tom Aurélia?“ zeptal se Rutilie, která mu předávala jeho syna z náručí. „Celý den odpočívala, ale podle felčara jí nic není. Jistě tě ráda konečně uvidí. Dal sis přeci na čas,“ neodpustila si jízlivou poznámku.

„Ach ano, dnes byl náročný den pro nás pro všechny. Zdá se, že naši sousedé dělají zase problémy a všude jsou zmatky. Nezapomeň ale, že je to jen na rok,“ odpověděl omluvně prohlížeje si novorozeného dědice.

„To je pořád, ale hlavně že už jsi tady. Zprávu od otroka jsi převzal včas?“ ptala se s výhružným pohledem a přetrvávající myšlenkou, že otroka prodá, pokud její zprávu nedoručil okamžitě.

„Stráže ho nechtěli pustit do paláce, ale ano, zpráva se ke mně donesla krátce po poledni. Tady Satis na mě pak čekal před jižním vchodem až do večera, vid' Satisi?“ otočil konverzaci směrem k otrokovi.

„A-Ano, můj pane prétoře,“ odvětil otrok skromně a pln překvapení, že byl puštěn ke slovu.

„Dost bylo řečí, chci vidět svou manželku,“ odsekl již s mírným podrážděním a zamířil směrem k ložnicím.

Nebylo běžné, aby ženy takto mluvily s vysoce postavenými muži, nebo i s muži prostšími, ale Laurus dobře věděl, že jeho život by byl o hodně složitější, kdyby si Rutilii a její část rodiny zprotivil.

Svou rozespalou ženu přivítal polibkem a položil mezi ně chlapce na postel. Během chvíle se dohadovali na jménech a Aurélia dlouho trvala na tom, že chce syna pojmenovat po svých předcích, kteří byli velice vlivní a zachovávali dlouhou tradici. Nakonec se však Laurovi povedlo prosadit si svou. Věřil, že jeho syn dokáže velké věci a proslaví se i bez pomoci úspěšných jmenovců či jejich historie.

Následující den světu představí Gaiuse Lauruse z rodu Juliánů.

V noci téhož dne zůstalo v juliánském sídle kromě strážných vzhůru jen velmi málo služebnictva. Většina lidí pro rodinu pracujících na noc odcházela do svých nedalekých domovů a otroci zůstávali hlídání strážnými ve své prosté chatce na okraji zahradního prostranství.

Na spícího Lauruse dohlížela drobná služebná jménem Idris, která přes noc vždy dbala i o jeho sestry a pracovala v rodině již řadu let.

Žena ve středním věku si nedovolovala ani okamžik spánku, vědoma si trestu, který by ji čekal, kdyby se v její nebdělosti dětem

cokoliv přihodilo. Kromě toho byla za svou pozici vděčná. Juliány všichni vnímali jako štědré pány. Chovali se k ní vždy slušně, i přes temperament jejího pána, který se občas projevoval.

Byl to teplý letní večer a Idris na sobě proto měla jen lehké, modrobílé pracovní šaty, které doplňoval šátek stejných barev stahující její špinavě blonděné vlasy.

Ticho spojené s klidem noci jí vyhovovalo. Dny jí oproti tomu připadaly příliš rušné a u dětí si navíc připadala jako doma. Jako by byla součástí rodiny, přestože ji bohové neobdařili vlastními potomky.

Seděla u malého kulatého dřevěného stolu, na kterém měla položený koš s hromadou oblečení a krabičku s krejčovským náčiním. Opodál tiše spaly ve svých kolébkách všechny tři ratolesti.

V místnosti se nezvykle ochladilo zatímco si krátila dlouhou chvíli zažíváním poničeného otrockého šatstva při světle svící. Dobře známý klid jako by se začal pomalu vytrácet a střídalo jej nevysvětlitelné napětí.

Na zádech jí zamrazilo, ruce se jí roztráslly a docela hluboce se píchla jehlou, až se jejím vyjeknutím malý Laurus, ležící nejbližší v neklidném spánku, zmateně probudil.

Rychle si obvázala prst kouskem kapesní látky, kterou měla kvůli dětem vždy při ruce. Nastávající pocit nevítanosti se jí držel a obklopoval ji jako neúprosný břechťan. Všimla si, že se jedno z dětí probudilo a chtěla k němu jít, aby ho ukolébala zpět ke spánku, ale nohy... nohy jí náhle neposlušely.

Neklid postupně přecházel ve strach a zmatek. Idris netušila, zda jen usnula a zažívala prapodivný noční děs, nebo zda ji postihla nějaká neblahá nemoc, ale celá situace se jen zhoršila, když se z místnosti postupně začalo vytrácet světlo.

Nechápala, co se dělo. Plameny svící dosahovaly stejné výšky jako kdykoliv jindy, přesto se z nich vytrácela síla a paprsky se ztrácely v nicotě. Zůstaly po nich jen malé, žlutooranžové kmitající památky připomínající neobvykle zbarvené krystaly, které jako by své

vlastnosti a dary již nechtěly sdílet s okolním světem a jejich roli světloňošů převzal chladný měsíční svit.

Panika ji začala přemáhat a v obavě o děti se pokusila vykřiknout. Marně, v krku měla sucho, jako by nepozřela dlouhé dny byt' kapku vody.

Zavřela oči a pomyslela na to, že to byl jen zlý sen. Noční můra, která měla brzy odejít. Nebylo to skutečné a neměla se čeho bát, říkala si.

Překrývaly se v ní pocity, které všechny znala, avšak žádný z nich tak dobře a důvěrně, jako se jí nyní představovaly.

Strach, zmatek, chaos.

Měla pocit, že zaslechla kroky a o moment později si uvědomila, že zvuk bot tupě narážejících na dlážděnou podlahu vycházel zpoza místa, kde právě seděla.

Nemohla si být ničím jistá, protože ji přemohla závrať. Místnost se s ní točila, jako by byla pod vlivem toho nejsuššího alkoholu, krétského vína, nebo snad pořádnou dávkou mekonionu z makových listů.

Neslyšela přitom nikoho vcházet do místnosti, dveře byly zamčené a klíče měl jen důvěryhodný personál a členové rodiny.

Hluboký chlad se jí prodíral do morku kostí. Ze strachu vzešla panika.

Pomalů ji minula tmavá silueta postavy, která se rozhlížela po okolí. Idris nedokázala poznat, o koho se jednalo, nýbrž jen že šlo o ženu zahalenou v dlouhém černém plášti s rudým prošíváním a hlubokou kapucí skrývajícím její tvář.

Osoba o ní dobře věděla, ale nevěnovala jí žádnou pozornost. Místo toho zamířila přímo ke kolébce malého Lauruse.

Idris se znovu pokusila křičet. Snažila se zvednout, odtrhnout cizinku od chlapce.

Marně.

Každý pokus o odpor v Idris prohluboval její pocit bezmoci, její zoufalství, samotu a zmatek v jejím srdci.

Po tvářích jí stékaly slzy.

Kde jsou strážce? Jak se sem ta osoba dostala? Co chtěla dětem provést?

Postava se přiblížila k Laurusově kolébce. Chlapec na ženu užasle zíral, v jeho temných očích však byly vidět stejné nejistoty, jaké zažívala také Idris.

Nebrečel, nekřičel. Oba byli němí.

Postava se k dítěti sehnula a začala šeptat. Idris ji ale špatně slyšela, jako by jí zalehly uši.

Rozeznala jen pár vět ve starém jazyce: „...*Peditatus eris et imperator. Tu eris puppa et rector. Audies vota mea. Tu eris homicida et salus...*“, ty jí však nedávaly smysl. Nic jí v tu chvíli nedávalo žádný smysl.

Šero okolo kolébky postupně nahrazovala tma a paralyzovaný Laurus hleděl do stropu bez sebemenšího hlásku, bez mrknutí. Všechno muselo probíhat očima diváka tiše a nenápadně, jako by i tanec listů ševelicích ve větru měl být slyšet silněji, přitom se Idris zdál svět najednou tak hlasitý.

Pišťelo jí v uších a šepot se jí zarýval hluboko do myšlenek jako ty nejostřejší hroty. Na významu však nezískával. Byly to pro ni naprosté nesmysly.

Ticho.

Šepot se vytratil.

Pocity se vytratily, zbylo jen prázdno a Idris se z posledních sil pokusila naposledy vykřiknout. Žena se na ni prudce otočila. Idris dobře věděla, že jí zírá přímo do očí, i když pod její kápí viděla jen čirou, hlubokou tmu. Tmu, ve které se nebohá chůva začala topit. Tmu, která ji pohlcovala a která přetvářela svět i život v pekelné utrpení.

Toho večera spatřily zdi juliánského panství Idrisinu klidnou tvář a upovídanou povahu naposledy. Nikdo od ní už nikdy nic neslyšel, nezažil úsměv, ani nepoznal štědrost jejího srdce.